

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुर्‍याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका प्रमुख शहरहरूमा
पठाउनु परेमा हामीलाई सम्झनुहोस्

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्विस

ट्राफिक चौक हिमालयन
बैंकको साइड (सुर्च लाईफ इन्सोरेन्स भएकाले)
मोबल फोन:- ०७१५४२५७१

वर्ष ३७ | अंक ३२७ | बुटवल | २०८२ मंसिर २१ गते, आइतबार

नेपाल संवत् ११४६ | Sunday December 07, 2025

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

एनपीएल:

फाइनल पुन सुदूरपश्चिम र विराटनगर भिड्ने

बुटवल । सिद्धार्थ बैंक नेपाल प्रिमियर लिग (एनपीएल)को फाइनलमा प्रवेशका लागि फेरि सुदूरपश्चिम रोयल्स र विराटनगर क्रिंस् भिड्ने भएका छन् । कीर्तिपुरस्थित त्रिवि क्रिकेट मैदानमा शनिबार सुदूरपश्चिमलाई हराउँदै विराटनगर पहिलो क्वालिफायरमा प्रवेश गरेको छ । सुदूरपश्चिमले दिएको एक सय ४८ रनको लक्ष्य विराटनगरले ११.५ ओभरमा चार विकेट गुमाएर पूरा गरेको हो ।

सुदूरपश्चिमसँग फराकिलो जित निकालेसँगै विराटनगर क्रिंस्ले रनरेट पनि सुधार गरेको छ । समान १० अंक भएपछि नेट रनरेटका आधारमा विराटनगर काठमाडौं गोर्खाजलाई पछि पाई पहिलो क्वालिफायरमा पुगेको हो । विराटनगरको नेट रनरेट ०.६८ छ भने काठमाडौंको ०.५४ छ ।

सुदूरपश्चिम सातमध्ये ६ खेल जितेर यसअघि नै १२ अंकसहित अंक तालिकाको शीर्षस्थानमा रहेर पहिलो क्वालिफायरमा पुगिसकेको छ । पहिलो क्वालिफायरमा जित्ने टोली फाइनलमा प्रवेश गर्नेछ । अब पहिलो क्वालिफायरमा मंगलबार अपराह्न ४ बजे हुनेछ । पहिलो क्वालिफायरमा हार्ने टोलीले दोस्रो क्वालिफायरमा प्रतिस्पर्धा गर्न पाउनेछ । त्यस्तै, नेट रनरेटमा पछाडि परेको काठमाडौंले अब इलिमिनेटर खेलनुपर्नेछ । इलिमिनेटरमा काठमाडौं र लुम्बिनी लायन्सको प्रतिस्पर्धा हुनेछ । यो खेल बुधबार हुनेछ ।

इलिमिनेटरमा हार्ने टोली बाहिरिनेछ भने जित्ने टोली दोस्रो क्वालिफायरमा प्रवेश गर्नेछ । पहिलो क्वालिफायरमा हार्ने टोली र इलिमिनेटरमा जित्ने टोलीले दोस्रो क्वालिफायर खेल्नेछ । हार्ने टोली प्रतियोगिताबाट बाहिरिनेछ भने जित्ने टोली फाइनलमा प्रवेश गर्नेछ ।

एनपीएलको फाइनल खेल शनिबार हुनेछ । एनपीएलको पहिलो सिजनमा फाइनल खेलमा सुदूरपश्चिमलाई हराउँदै जनकपुर बोल्टसले उपाधि जितेको थियो । यस पटक भने साविक विजेता जनकपुर लिग चरणबाट बाहिरिएको छ ।

रूपन्देही-२ मा उम्मेदवार बन्ने निकोलसको घोषणा

बुटवल । निकोलस भनिने डा. कमल भुसालले आउँदो फागुन २१ गते हुने प्रतिनिधिसभा सदस्य निर्वाचनमा रूपन्देही क्षेत्र नम्बर-२ बाट उम्मेदवारी दिने घोषणा गरेका छन् । शनिबार बुटवलमा पत्रकार सम्मेलन गरी डा. भुसालले प्रतिनिधिसभा सदस्यमा उम्मेदवारी दिने बताए ।

२०७९ मा पनि रूपन्देही-२ मा उम्मेदवारी दर्ता गराए पनि छत्रवृत्तिमा चिकित्सा शास्त्र पढ्दा सरकारी कोषबाट रकम लिएको विषयमा उनीविरुद्ध उजुरी परेपछि उम्मेदवारी खारेज भएको थियो । जेनजी आन्दोलनपछि बनेको अन्तरिम सरकारले चुनावको मिति घोषणा गरेपछि रूपन्देही क्षेत्र नम्बर-२ मा उम्मेदवारी घोषणा गर्ने भुसाल पहिलो हुन् । रूपन्देही २ एमाले उपाध्यक्ष तथा पूर्व अर्थमन्त्री विष्णु पौडेलले जिन्दै आएको क्षेत्र हो । तर गत निर्वाचनमा भने रास्वपाको उम्मेदवार गणेश पौडेलसँग १५ सयभन्दा कम मतको अन्तरले जितेका थिए ।

डा. भुसालले आफ्नो टिमले अन्य क्षेत्रमा पनि उम्मेदवारी दिने गरी अघि बढेको बताए । उनले निर्वाचनमा राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी रास्वपाका सभापति रवि लामिछाने, जिल्लाले नेपाल पार्टी तथा उर्जामन्त्री कूलमान घिसड र श्रम संस्कृति पार्टीका सभापति हर्क साम्पाङसँग पनि सहकार्य गरेर अघि बढ्ने तयारी भएको दाबी गरे ।

लुम्बिनी विकास कोषकी योजना प्रमुख भट्टलाई निलम्बन गर्न माग

लुम्बिनी विकास कोषकै हाजिरी तथ्यांकअनुसार योजना प्रमुख भट्ट गत आर्थिक वर्षमा ३११ दिन कार्यदिन हुँदा ८२ दिन मात्र कार्यालयमा हाजिर भएकी छन् ।

बुटवल । लुम्बिनी विकास कोषकी योजना प्रमुख स्मिता भट्टलाई निलम्बन गर्न स्थानीय युवाहरूको संस्था रेस्पोन्स टिम लुम्बिनीले माग गरेको छ ।

योजना प्रमुख भट्टले कोषका ठेकामा आर्थिक चलखेल गरेको, विकास कोषको मुख्य कार्यालयमा अति न्यून कार्यदिन उपस्थित भएको भन्दै उनलाई निलम्बन र छानबिन गरी कारबाही गर्न टिमले माग गरेको हो ।

टिमले शनिबार बुटवलमा पत्रकार सम्मेलन गरी लुम्बिनी गुरुयोजनाका सबै परियोजनाको स्वतन्त्र अडिट गर्नुपर्ने, सरकारी सुविधा दुरुपयोगबारे सम्पति शुद्धीकरणसम्बन्धी छानबिन गर्नुपर्ने र पदको दुरुपयोग रोक्न नसक्ने जिम्मेवार पदाधिकारीलाई बर्खास्त गर्न पनि माग गरेको छ ।

पछिल्लो पटक ३ करोड ५६ लाख रूपैयाँको दिव्यो बत्तीको ठेक्का टेण्डरमा योजना प्रमुख भट्टले आफू निकटका ठेकेदारलाई टेण्डर दिलाउन प्रयास गरेको रेस्पोन्स टिमको आरोप छ । टेण्डरको फर्म बुझाउने समय दिउँसोको १२ बजेसम्म मात्र भएको र त्यतिञ्जेल तीन वटा फर्मले बुझाइसकेको अवस्थामा १२ बजेपछि पनि भट्टले आफू निकटका ठेकेदारलाई आवेदन हाल्न दिन प्रयास गरेको, तर स्थानीयले रोकेको अध्यक्ष जसमेर खानले बताए । 'योजना प्रमुखले आफू

नजिकको ठेकेदारलाई आफ्नो कार्यक्षमा राखेर टेण्डर हाल्ने समय सकिएपछि पनि हाल्न लगाउने प्रयास गरेको स्थानीयले प्रत्यक्ष देखेका छन्,' खानले भने-'छानबिन गर्ने र कार्यालयको सिमिटिभी फुटेज हेर्ने हो भने मिलेतो गरेको पुष्टी हुन्छ ।'

लुम्बिनी विकास कोषमा निर्माणसम्बन्धी काम गरेका एक ठेकेदारले आफूले करोडौं भुक्तानी पाउन बाँकी भएकाले रोकिने डरले सबै कुरा खोल्न नमिल्ने बताए । 'यहाँ घुस नबुझाएसम्म नियमसंगत तरिकाले ठेक्का पाउन सकिन्न यो सत्य हो,' उनले भने-'मसँग प्रमाण छ, तर अहिले सार्वजनिक गर्दा मेरो बक्यौता रोकिदिन्छु ।'

लुम्बिनी विकास कोषकै हाजिरी तथ्यांकअनुसार योजना प्रमुख भट्ट गत आर्थिक वर्षमा ३११ दिन कार्यदिन हुँदा ८२ दिन मात्र कार्यालयमा हाजिर भएकी छन् ।

गत आर्थिक वर्षमा ३११ दिन कार्यदिन थियो । भट्ट अधिकांश समय काजमा भन्दै काठमाडौं बस्ने गरेकी र ३० दिन घर बिदा लिएकी हाजिरी तथ्यांकमा देखिन्छ । खानले योजना प्रमुख भट्टले कोषलाई व्यक्तिगत स्वार्थ, ठेक्कापट्टा र कमिसनको अड्डा बनाएको आरोप लगाउँदै यस्ता गतिविधि सह्य नभएको बताए । योजना प्रमुख भट्ट विभिन्न टेन्डर प्रक्रियामा प्रत्यक्ष सहभागी भएर पदको दुरुपयोग गरेको, राजनीतिक संरक्षणको आडमा मनपरी निर्णय लिएको र सार्वजनिक खरीद ऐनको

मर्म बिर्सेर सार्वजनिक स्रोतमा हात हाल्ने काम गरेको उनले आरोप लगाए ।

लुम्बिनी विकास कोष जस्तो अन्तर्राष्ट्रिय महत्वको संस्थाको योजना प्रमुख पदको जिम्मेवारी लिएको व्यक्तिको कार्यालयमा नागण्य दिन मात्र उपस्थित हुँदा गुरुयोजनाको काममा प्रत्यक्ष असर गरेको उनले जनाए । 'योजनाप्रमुख भट्टमाथि विभिन्न योजनामा आर्थिक चलखेल गरेको आरोप लागेकाले उनलाई निलम्बन गरेर छानबिन हुनुपर्छ,' टिमका अध्यक्ष खानले भने-'जेनजी युवाको मागलाई बेवास्ता गरिए चरणबद्ध आन्दोलनमा जान बाध्य हुनेछौं ।'

सरकारी गाडी, इन्धन, भत्ता तथा सेवा सुविधालाई व्यक्तिगत विलासिताका रूपमा दुरुपयोग गरेको पनि टिमको आरोप छ । 'सरकारी गाडीलाई 'फन-ट्रिप'मा प्रयोग गर्ने, गाडीलाई रिस्ते काठमाडौंमा पठाउने र आफू विमानबाट यात्रा गर्ने जस्ता गतिविधि भ्रष्टाचारको चरम उदाहरण हुन्,' खानले भने-'यी सबै विषयमा छानबिन आवश्यक छ ।'

निर्णय प्रक्रियामा अपारदर्शिता देखिँदै आएको भन्दै अध्यक्ष खानले मनलागी परियोजना सञ्चालन गर्ने, राष्ट्रिय गौरव आयोजनाको नाममा विभिन्न नदीबाट नदीजन्य पदार्थ निकाल्न कमिसन लिएर अनुमति पत्र दिने गरेको आरोप लगाए ।

» बाँकी ३ पृष्ठमा

रूपन्देहीका क्यासिनोमा बेथिति : प्रभावकारी नियमन नहुँदा अनेक समस्या

बुटवल । रूपन्देहीमा सञ्चालित क्यासिनोहरूमा बेथिति बढ्न थालेको छ । प्रशासनले प्रभावकारी नियमन नगर्दा क्यासिनो नियमावलीको उल्लंघन हुने क्रम बढेको छ । नेपाली नागरिकलाई प्रवेश दिने, कर छल्ने र सुरक्षा मापदण्ड पालना नगर्ने जस्ता समस्या देखिएका छन्, जसले गर्दा केही क्यासिनोका विवाद अदालतसम्म पुगेका छन् ।

गत महिनामा भैरहवास्थित निर्वाणा होटलमा सञ्चालित गोल्डेन स्टार क्यासिनोमा नेपाली र भारतीय ग्राहकबच भएको सामान्य विवादले अरुण लिएको थियो । विवादपछि भारतीय ग्राहकले होटलको गेट बाहिर नेपाली ग्राहकलाई लक्षित गरी गोली प्रहार गरेका थिए । तर गोली नलागेकाले अप्रिय घटना हुन पाएन । यो घटनाले क्यासिनोहरूमा सुरक्षा व्यवस्थाको कमजोरीलाई उजागर गरेको छ ।

हालै मात्र भैरहवास्थित होटल एसियन बुद्ध मातहत रहेको इलिगेन्ट इन्टरटेन्मेन्ट सेन्टर (क्यासिनो) को विवाद पनि

प्रशासनको प्रभावकारी नियमन अभावमा अदालतसम्म पुगेको छ । प्रशासनले क्यासिनोका सञ्चालकभन्दा अरु व्यक्तिसँग सम्पर्क र हिमचिम बढाउने, उनीहरूकै कुरा सुन्ने गरेकाले मनोबल बढेर मुख्य लगानीकर्तामाथि नै अगुचित ढंगले हावी हुने गरेको पाइएको छ ।

उक्त क्यासिनोको अध्यक्ष अञ्जु गुरुङलाई पदबाट हटाउनका लागि सञ्चालक विजय उत्तरेलीले विशेष साधारणसभा बोलाएका थिए, जसमा अध्यक्षको अनुमति नै लिइएको थिएन । यसपछि गुरुङले उच्च अदालत तुल्सीपुर बुटवल इजलासमा मुद्दा दायर गर्दै साधारणसभा रोक्न र पुराना माइन्ट्रहरू यथास्थितिमा राख्न माग गरेकी छिन् । अदालतले सबै काम कारबाही यथास्थितिमा राख्न आदेश गर्दै दुबै पक्षलाई यहि २२ गते छलफलकालागि बोलाएको अदालत स्रोतले बताएको छ । योसँगै क्यासिनोमा जालभेल र किर्ते कागजातको आधारमा आफ्नो सेयर नै हडपने खेलमा लागेको भन्दै गुरुङले जिल्ला अदालत रूपन्देहीमा समेत

मुद्दा हालेको क्यासिनो स्रोतको दाबी छ ।

स्रोतका अनुसार, क्यासिनोका कर्मचारी समिर शर्मा र होटल एसियन बुद्धका निर्देशक तिलकराम घिमिरे यो प्रकरणमा जोडिएका मुख्य व्यक्ति हुन् । उनीहरूले अन्य सञ्चालकहरू दिनेश भण्डारी, विजय उत्तरेली र वीरबहादुर थापालाई प्रभावमा पारेर गुरुङलाई हटाउने प्रपञ्च रचेको गुरुङ पक्षको गुनासो छ । गुरुङ क्यासिनोकी मुख्य लगानीकर्ता हुन् ।

गोली काण्डपछि जिल्ला प्रशासन कार्यालयका प्रमुख जिल्ला अधिकारी (सीडीओ) माधवप्रसाद पोखरेलले क्यासिनो सञ्चालकहरूलाई कडा निर्देशन दिएका थिए । सुरक्षा जाँचलाई कडा बनाउन, भारतीय नक्कली आधारकाड प्रयोग गरी प्रवेश गर्ने नेपालीहरूलाई रोक्न र क्यासिनो नियमावली, २०८२ का सबै शर्त तथा मापदण्ड पालना गर्न निर्देशन दिइएको थियो । तर, क्यासिनो सञ्चालकहरूले यसको पालना गरेको देखिएको छैन ।

प्रशासनले क्यासिनोहरूलाई आकस्मिक लाभकर दाखिला अवस्था, आधारकाड प्रयोग गरी प्रवेश गर्ने नेपालीहरूको विवरण, प्रतिबन्धित भारतीय नोटको कारोबार भए/नभएको जानकारी, न्यूनतम ६ महिनाको सीसीटीभी अभिलेख, गत आर्थिक वर्षको कर चुक्ता प्रमाणपत्र र चालु वर्षको इजाजत नवीकरणको प्रमाण बुझाउन निर्देशन दिएको छ । यद्यपि, यी निर्देशनहरूको कार्यान्वयनमा ढिलाइ भइरहेको छ । प्रशासनले बेथितिहरूलाई बेवास्ता गर्दा क्यासिनोहरूमा बेथिति र विवाद बढ्दै गएको छ ।

रूपन्देही जिल्लामा हाल लाकौल, निर्वाणा, मोर्य, नास, एसियन बुद्ध, टाइगर प्लेस, भैरहवा गार्डेन र डिमल्याण्ड गोल्ड रिसोर्टमा क्यासिनोहरू सञ्चालनमा छन् । यी क्यासिनोहरूमा नियमित अनुगमन र नियमनको अभावले थप समस्या निम्त्याउने खतरा बढेको स्थानीयहरू बताउँछन् । प्रशासनले यस विषयमा थप कदम चाल्नुपर्ने माग उठेको छ ।

प्रो. मञ्जु एण्ड सन्स

फोन: ०७१-५३५३१७
८८५७०६०३६८, ८८५७०६०३८८

KKJ न्यू कुमकुम ज्वेलर्स

वि.पि. चोक, बुटवल-४, रूपन्देही

तिगत १५ वर्षदेखि
तपाईंको सेवामा समर्पित

स्वदेशी तथा विदेशी डिजाईनका शुद्ध
सुन चाँदीबाट बनेका गर-गहनाको
एकमात्र विश्वासिलो पसल

पुराना गहनाहरू संग नयाँ गहना साट्नुका साथै
खरिद विक्ती गर्नुपरेमा हामीलाई सम्झनुहोस्

सम्पादकीय

बुटवल-नारायणगढ सडकले जगाएको आशा

पूर्व-पश्चिम महेन्द्र राजमार्गको बुटवल-नारायणगढ सडक खण्ड विस्तारको काम ७६ प्रतिशत पूरा भएको छ । एक वर्षयता तीव्र गतिमा काम भएपछि सडक विस्तारको कामले गति लिएको छ । अब म्याद नथप्ने ढंगले काम भइरहेको बताइएको र विस्तारको काम पनि नतिजा देखिने ढंगले भएकाले अब धेरै आशा गर्न सकिन्छ ।

मुलुकको 'लाइफलाइन' हो, महेन्द्रराजमार्ग । यो सडकलाई छिटो सम्पन्न गर्न ढिलाइ भयो । तर असफल आयोजना हुनबाट रोक्न तत्कालीन प्रधानमन्त्री केपी ओली गत वर्ष चीन गएका बेला गरेको पहलकदमीले चिनियाँ निर्माण कम्पनी काम गर्न तयार भयो । र, सडक निर्माण अहिलेको अवस्थामा आइपुगेको हो । एशियाली विकास बैंकको ऋण सहयोगमा निर्माण भइरहेको यो सडक चाइना स्टेट कम्पनीले २०७९ साउन २२ गतेसम्म सक्नेगरी २०७५ चैत ८ गते शुरु भएको हो । नारायणगढ-बुटवल सडक खण्ड कुल १ सय १३ किमि हो । बजार क्षेत्रमा सर्भिस लेनसहित ६ लेन, दाउन्ने सडक खण्डमा तीन र अन्य क्षेत्रमा चार लेनको सडक निर्माण हुँदैछ । २२ वटा पुलको निर्माणमध्ये अधिकांश सकिएका छन्, केही बाँकी छन् । एकतर्फी कालोपत्रे गर्ने गरी आवागमनलाई सहज बनाएसँगै दाउन्नेको सास्ती कहिलेसम्म भन्ने प्रश्न उठेको छ । दाउन्नेमा कालोपत्रेको साटो ढलान कार्य भइरहेको छ । दाउन्ने खण्डलाई नियमित गर्न सके अब सडक करिब तयार भएको छ । पाँच वर्षसम्म सास्ती दिएको यो सडकमा यात्रा गर्नेहरूले सहज अनुभव गर्न थालेका छन् ।

पछिल्लोपल्ट थप भएको समयसीमा २०८३ असारमा सकिन्छ । यो समयसीमामा काम सक्नका लागि प्रयाप्त समय छ । पर्याप्त समय छ भनेर ढिलाइ गर्ने होइन् । कामको गतिमा कमि हुन नदिइ काम गर्दा सडक निर्माण पूरा गर्न सम्भव छ । यो सडक निर्माणको काम बेलेमा सकिएन्, यसले दुःख र सास्ती दियो, तर यसले धेरै पाठ सिकाएको छ । विकास आयोजनाको काम अघि बढाउँदा आइपर्ने जटिलता र समाधान गर्न सकिने उपाय सिकाएको छ । यही सिकाइ बुटवल-गोरूसिंगे सडक निर्माणमा काम लागेको छ । बुटवल-नारायणगढ सडक निर्माणले आम नागरिकलाई आवतजावतमा सहज हुने नै छ, यसले लुम्बिनी र चितवनको पर्यटन प्रवर्धनमा पनि टेवा दिनेछ ।

डा. नम्रता पाण्डे

प्रकृतिबिना मानिसको जीवन सम्भव छैन । प्रकृति यो संसारमा मानिसहरू खुसीले बाँचेको हेर्न चाहन्छ, त्यसैले त प्रकृति सधैं उदार छ । उसले कसैलाई भेदभाव गर्दैन, कुनै विशेष समूह वा वर्गलाई मात्र अनुग्रह गर्दैन । रुख बिरुवाले प्रदान गर्ने अक्सिजन र जङ्गलको हावा कसैका लागि अलग भएर बहदैन, नदीको पानी कुनै एक जाति वा समुदायका लागि मात्र बग्दैन, सूर्यको उज्यालो कुनै विशेष राष्ट्रका लागि मात्र चम्किन्छ । पृथ्वीका सबै सन्तानप्रति प्रकृति समान रूपले उदार, दयालु र निःस्वार्थ छ । यति उदार स्रोत र सम्भावनाबाट भरिपूर्ण संसार पाउँदा पनि मानिसहरूकै बिचमा देखिने विग्रह, प्रतिस्पर्धा, ईर्ष्या, स्वार्थ र विभाजन भने विडम्बना हो ।

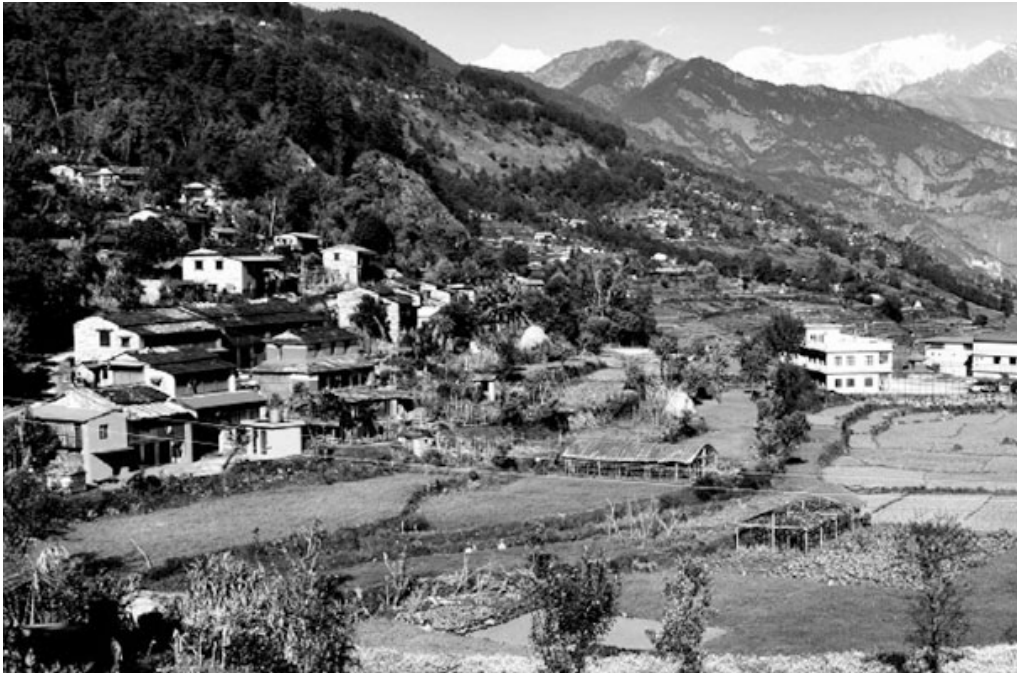
मानव सभ्यताको प्रारम्भदेखि आजसम्मको इतिहासले देखाउँछ-प्रकृतिले दिएको उपहार पाउन वा जोगाउन मानिसहरू एकअर्कासँग जुधेका छन् । खेतबारीको बहाना, पानीको स्रोतको स्वामित्व, बोटबिरुवाको उपयोग, नदीनला उब्जनीको बाँडफाँट, खनिजको स्रोत, तेल, पानी, समुद्री मार्ग, वनको स्रोत, सबैका नाममा विवाद चलिरह्यो तर प्रकृतिको चाहना सरल छ, "मैले दिएको सबै उपहार सबैले मिलेर उपयोग गर, युद्ध गरेर होइन ।"

प्रकृतिको उदारता र मानिस

हामीले प्रकृतिको कार्यशैली बुझ्न सक्थौं भने उसले कहिल्यै प्रतिस्पर्धा र सङ्घर्षलाई बढावा दिँदैन भन्ने कुरा स्पष्ट हुन्छ । प्रकृतिका हरेक चिज आफ्नै सुष्टिका लागि बिनाभेदभाव प्रकृतिले उपलब्ध गराएको छ । प्रकृति या अस्तित्वलाई कुनै पनि राष्ट्र वा जातिको पहिचानसँग जोडिएको हुँदैन, ऊ स्वतन्त्र छ र मानिसलाई स्वतन्त्र रूपमा एकअर्कामा प्रेमपूर्ण भएर बाँच्न प्रेरणा दिएको छ । सानो, ठुलो, धनी गरिब, यो त्यो भेदभाव मानिसको मानसिकताको उपज हो । मानिसको मानसिक धारणासँगै विकसित भएको मेरो अधिकार, मेरो स्वामित्व, मेरो, तिम्रो, हाम्रो, उनको जस्ता सीमाहरूले ग्रस्त बन्यो मानिसको मानसिकता । प्रकृतिबाट असीमित सम्भावना पाउँदा पनि मानव मनमा मलाई कम पलाँ कि ? भन्ने अभाव मानसिकता विकसित हुँदै गयो । यति खुला विशाल प्रकृतिको अगाडि पनि मानिसको मानसिकता साँच्चुरिँदै गयो, प्रेम र करुणा खुम्चियो अनि स्वार्थ फैलिँदै गयो । त्यसैको परिणाम-वैमनस्यता, क्षेत्रीय विवाद, वर्गीय भेद, जातीय तनाव, राजनीतिक द्वन्द्व, युद्ध र विध्वंसको विकास भयो र नेपाल जस्तो सानो मुलुकले पनि आज यस्तै अवस्था सामना गर्दै छ ।

संघर्षको जटिलता किन

अनुमान गर्न सकिन्छ मानिसको सङ्घर्ष केवल स्रोतसाधनको मात्र होइन, मनोवैज्ञानिक र सामाजिक संरचनाको पनि परिणाम हो । यसलाई प्रभाव पार्ने आयाममा स्वामित्वको अति मोह एउटा प्रमुख कारण लाग्छ । मानिसले प्राकृतिक स्रोतलाई अधिकारको रूपमा हेरेपछि समस्या सुरु हुन्छ । जमिन, पानी, वन, चरन क्षेत्र जस्ता उपहार जब कानुनी स्वामित्व र राजनीतिक नियन्त्रणको विषय बन्छन्, त्यहीँबाट विवाद जन्मिन्छ । यो लोभिँदै गएर एक असमानता र पहुँचको समस्या सिर्जना हुन्छ । प्राकृतिक स्रोत पर्याप्त भए पनि त्यसको पहुँच सबैले समान रूपमा पाउँदैनन् । केही समूह वा व्यक्तिले मात्र स्रोत कब्जा गर्छन्, बाँकि अरु वञ्चित हुन्छन् । यसले असन्तुलन र द्वन्द्व निम्त्याउँछ । यसको प्रभाव भनेको लोभ र आकाङ्क्षाको सीमाहीन विस्तार

नै हो । मानिसले चाहने चिजहरू सीमाहीन छन् । घर, जग्गा, धन, शक्ति, प्रभाव, प्रतिष्ठा सबै बढ्दै जान्छन् । यसो हुँदा प्रकृतिले उपलब्ध गराउने स्रोत सीमित हुँदै जाने, तर मानिसको इच्छा सीमाहीन बन्दै जाने अनुमान गर्न सकिन्छ । यही विरोधाभासले सङ्घर्ष पैदा गर्छ । अनि विकास हुन्छ- संवादको अभाव । अर्को ठुलो कारण-संवादविहीनताको स्थिति । मुद्दा थुप्रिन्छन्, तर वार्ता हुँदैन । उग्र भावना बढ्छ, तर तर्क र सहमतिको तालमेल मिल्दैन । सामाजिक परिदृश्य होस् या राजनीतिक परिवेश, व्यक्तिगत विकास होस् या समूहगत एकअर्कामा समझदारीता होइन तर्क र असहमतिको अवस्था विकास हुन्छ ।

संवाद, कूटनीति र सहअस्तित्व

कुनै पनि समाजले दिगो शान्ति, समृद्धि र सामुदायिक विकास चाहन्छ भने संवाद अनिवार्य छ । संवाद भनेको केवल कुरा-कुरामा सहमति खोज्नु, ठुलाले जित्नु र निम्छा सानाले हार्नु होइन, अस्वीकृति हुँदा पनि बाध्यतावश स्वीकार्नु मात्र पनि होइन; यो मनोवैज्ञानिक, सामाजिक, राजनीतिक र सांस्कृतिकस्तरमा विश्वास निर्माण गर्ने प्रक्रिया हो । किनभने अस्थिरता र द्वन्द्वको स्थितिमा संवादले सम्भावनाको ढोका खोल्छ । संवादले मानिसलाई अरूका दृष्टिकोण सुन्ने कला सिकाउँछ । आफ्नो दृष्टिकोण शान्त ढङ्गले प्रकट गर्न, मतभेदका मूल कारण बुझ्न, समाधान खोज्न र सामूहिक रूपमा सोच्न सिकाउँछ । जहाँ संवाद हुन्छ, त्यहाँ हिंसा घट्छ । जहाँ वार्ता हुन्छ, त्यहाँ समाधान निस्कन्छ । यो कलाले कूटनीतिक बुद्धिमत्ता पनि वृद्धि हुँदै जान्छ । कूटनीति भनेको केवल देश देशबिचको सम्बन्ध मात्र होइन; सामाजिक जीवनमा प्रत्येक व्यक्ति र संस्थाले अपनाउनुपर्ने शिष्ट, संयमित, विवेकपूर्ण व्यवहार हो । कूटनीतिक संवादका तीन आधारस्तम्भ हुन सक्छन्- सहानुभूति, विवेक र सहयोग । सहानुभूति भनेको अरूको पीडा, आवश्यकता र दृष्टिकोण बुझ्ने क्षमता हो भने, विवेकद्वारा समस्या समाधानका लागि सही समय, शब्द र व्यवहार छनोट गर्ने सिपको विकास हुन्छ र सहयोग त्यो हो, जुन कार्यले, भावले र सोचले सबैका हितलाई ध्यानमा राख्दै सामूहिक फाइदाको बाटो खोज्ने प्रतिबद्धताको अभ्यास बढ्छ ।

प्रकृतिबाट सिक्ने पाठ

प्रकृतिको व्यवहार प्रतिस्पर्धात्मक हुँदैन । प्रकृति सधैं सहयोगी बन्छ । आफ्नो स्रोत र ऊर्जा बाँड्छ, यसलाई त्यसलाई भनेर रोक्दैन । बाँडेर दिन्छ, सबैलाई पुर्‍याउँछ, तर सङ्ग्रह गर्दैन । प्रकृति सहअस्तित्वमा विश्वास गर्छ र मानव जातिलाई त्यसै गर्न प्रेरित गर्छ । मानिसले पनि यही गुण सिक्न सके संसारमा धेरै द्वन्द्व स्वतः समाप्त

हुने छन् । मानिसले प्रकृतिबाट सिक्ने सरल पाठ हुन्, सहयोग प्रतिस्पर्धाभन्दा ठुलो हो । बाँडेर दिँदा कम हुँदैन, बरु बढ्छ । सहअस्तित्व सङ्घर्षभन्दा शक्तिशाली हुन्छ । सङ्ग्रहले चिन्ता ल्याउँछ, बाँड्ने संस्कारले शान्ति ल्याउँछ । संसारका धेरै सङ्घर्ष-राजनीतिक, जातीय, क्षेत्रीय, धार्मिक आदि यिनको जडमा अधिकार, स्वामित्व र सङ्ग्रह मानसिकता छ । यी मानसिकता न्यूनीकरण हुन सके मात्र सहयोग, साभेदारी, सहमति र संवादको विकास हुन्छ । जसको परिणाम विश्वास एकअर्कामा बढ्छ, तनाव कम हुन्छ, विकासको बाटो खुल्छ, समूहीबिच साभेदारी बलियो हुन्छ, समाज दिगो शान्तिदर्प जान थाल्छन् ।

संवाद किन अत्यावश्यक छ ?

नेपाल जस्ता विविध संस्कृति, भाषा, जातजाति, भूगोल र राजनीतिक पृष्ठभूमि भएको देशमा संवाद शान्ति, समृद्धि र विकासको आत्मा हो । परिस्थिति जस्तो आइपरे पनि विकासका लागि साभ्ठा दृष्टिकोण आवश्यक रहन्छ । राजनीतिक दलहरू हुन् या समुदायहरू, नीतिनिर्माता र नागरिकले साभ्ठा राष्ट्रिय एजेन्डामा एउटै टेबलमा आएर सौँचनु पर्छ । किनभने जब संवाद अवरुद्ध हुन्छ तब आरोप-प्रत्यारोप बढ्छ, अविश्वास बढ्छ र सामाजिक दुरी विस्तार हुन्छ, त्यसकै परिणामस्वरूप द्वन्द्व जन्मिन्छ । जब संवादको धोका खुल्छ, तब पारदर्शिता बढ्छ, सहकार्य बढ्छ, समाधान नजिक आउँछ अनि स्थायित्व सुदृढ हुन्छ । संवाद नै शान्ति र विकासको साँचो मार्ग हो । प्रकृति सहज, सरल र उदार छ । मानिस-अहङ्कार, प्रतिस्पर्धा र अविश्वासले ग्रस्त हुँदाहुँदै पनि यस संसारको सबैभन्दा बुद्धिमान प्राणी हो । बुद्धिमत्ता भनेको केवल जटिल प्रविधि र संरचना बनाउनु मात्र होइन, बुद्धिमत्ता भनेको संवाद, सहकार्य र सहअस्तित्वको विज्ञान बुझ्नु हो । आजको समयले मानवलाई सिकाइरहेको छ- विद्रोह र युद्धले समाधान दिँदैन । एक अर्काप्रतिको आरोपले समस्या भन्ने बढाउँछ । प्रकृतिको स्रोत कब्जा गरेर शान्ति कायम हुँदैन । समाधान संवादद्वारा नै सम्भव हुन्छ । समृद्धि सहयोगद्वारा हुन्छ । शान्ति सहअस्तित्वद्वारा हुन्छ । मानिसले प्रकृतिबाट एउटा मात्र पाठ सिक्न सके पुग्छ त्यो हो-बाँडेर देऊ, मिलेर बाँच्, सङ्घर्ष होइन-सहयोगमा विश्वास गर । यति भए संसार वास्तवमै शान्त, सुन्दर र समतामूलक बन्न सक्छ । न्यायपूर्ण पहुँचको मर्म भनेकै स्रोतसाधन र प्राकृतिक उपहारमा सबै नागरिकको समान पहुँच सुनिश्चित गर्नु हो र यो नै दिगो शान्तिको आधार हो । यो नै सहअस्तित्वको दर्शन हो, मानिसले प्रकृतिलाई जित्ने होइन, बुझ्ने र सम्मान गर्ने हो । प्रकृतिसँग युद्ध गरेर होइन, प्रेम र सहयोग गरेर मात्र समृद्धि सम्भव छ ।

गोपबाट

नेपालको कृषि र अनुदान :

वर्तमान अवस्था, अवसर र चुनौती

विकास वि. क.

देशको करिब दुईतिहाई जनसंख्या प्रत्यक्ष वा अप्रत्यक्ष रूपमा संलग्न रहेको कृषि अर्थतन्त्रको मेरुदण्ड भनिँएता पनि आधुनिक प्रविधिको अभाव, वित्तीय तथा बजार व्यवस्थापनको अभाव र कृषि पूर्वाधार विकासमा ढिलाइका कारणले अपेक्षित परिणाम र उपलब्धिहरू प्राप्त गर्न सकेको छैन ।

विश्वका अधिकांश मुलुकहरूमा कृषि एक हिसाबले राज्यबाट संरक्षित पेशाको रूपमा मानिन्छ । नेपालमा सामान्यतया साना/मझौला कृषकहरूको बाहुल्यता, लगानीका लागि पुँजी अभाव, आधुनिक प्रविधि पहुँच अपर्याप्त, लगानीको जोखिम (बाढी, सुख्खा, रोगकिरा, मूल्य नपाउने) र महँगो बिउ, मल तथा मेशिनरी औजार जस्ता कारणहरूले गर्दा सरकारले कृषि व्यवसायलाई प्रतिस्पर्धात्मक तथा आधुनिक बनाई उत्पादन लागत कम गराउने र उत्पादन वृद्धि गर्ने हेतुले विभिन्न प्रकारका अनुदानका कार्यक्रमहरू र परियोजनाहरू कार्यान्वयनमा ल्याएको छ । रासायनिक मल र जैविक मल, बिउबिजन बेर्ना, यात्रिकरण, सिँचाइ, बजार व्यवस्थापन, बाली संरक्षण, विमा प्रिमियममा अनुदान, उत्पादन तथा क्षेत्रफलका आधारमा अनुदान आदि थुप्रै प्रकारका अनुदानहरू संघीय, प्रदेश र स्थानीय सरकारका कृषि हेर्ने निकाय मार्फत प्रदान गरिँदै आएको छ ।

यस्ता अनुदान कार्यक्रमामार्फत् यात्रिकीकरण र बिउ/मलको सहूलियतले किसानको खर्च कम भएको, कृषि बीमामाको पहुँच बढेको, तरकारी, दुग्ध, माछा मासु उत्पादन, फलफूल खेतीमा युवाहरूको आकर्षण बढेको र व्यवसायिक खेती केहि विस्तार भएको पनि छ तर साना, मझौला तथा व्यवसायिक कृषकहरू सबैलाई एउटै डालोमा राखी अनुदान प्रवाह गर्नाले ठुलो समस्या र वितरण प्रणालीमा प्रश्न उठाएको छ । कृषि व्यवसाय नाफामूलक बनाउनका लागि उत्पादन लागत कटौती र/वा बलियो प्रतिस्पर्धात्मक बजार व्यवस्थापन मार्फत आमदानी वृद्धि गर्नु पर्ने हुन्छ । भारत र चीन जस्ता ठुला राष्ट्रहरूसँग बजारमा प्रतिस्पर्धा गर्नका लागि नेपालसँग पर्याप्त उत्पादन, कृषि क्षेत्रमा लगानी र जोखिम बहन गर्न सक्ने ठुला व्यवसायी/उद्योगहरूको कमी भएका कारण खाद्यान्न तरकारी, फलफूललगायतका कृषि उत्पादनमा परनिर्भरता सिर्जना भएको छ ।

सरकारले त्यसैले कृषक/व्यवसायीहरूलाई कृषिमा आकर्षित गर्नका लागि अनुदान/प्रोत्साहन प्रदान गर्दै आएको छ, तर एक पटक केही रकम अनुदान बापत दिएपछि वा केही सामग्री/प्रविधिहरू अनुदानमा उपलब्ध गराएपछि कृषिमा व्यवसायिकता विस्तार हुन्छ भन्ने सबै तहबाट अपेक्षा राखिन्छ । सरकारले बिउ/मलदेखि बजारसम्मको सम्पूर्ण तहमा किसानलाई निरन्तर रूपमा आर्थिक र प्राविधिक रूपमा सहयोग तथा जोखिम बहन गर्नमा सहयोग गर्न सकेमा हाल भएका व्यवसायिक कृषकहरू पनि अडिने र युवा कृषकहरूलाई आकर्षित गर्न सकिने छ । तर सरकारसँग यसरी सम्पूर्ण सहयोग र जोखिमको जिम्मेवारी लिनका लागि पर्याप्त स्रोत साधन र जनशक्तिको अभाव रहेको छ । सीमित स्रोत साधन र जनशक्ति भएकै कारण सबै प्रकारका (साना/मझौला/ठुला) कृषकहरू माफ्न अनुदान र प्राविधिक सेवा पुग्न सक्छा छैन । अनि सुरु हुन्छ अनुदान कार्यक्रममा कस्ता किसानलाई छनोट गर्ने, कसलाई दिने, कसलाई नदिने भन्ने प्रश्नहरू र त्यसकोलागि बन्छन्, कार्यविधि/मापदण्ड/प्रावधानहरू । त्यहीमाथि हालको सीमित अनुदान वितरण कार्यक्रमहरूमा पनि दुरुपयोग र लापरबाही जस्ता

अपजसहरू । अनुदान कार्यक्रमको सहि सदुपयोग र कृषकलाई सरल पहुँचभन्दा पनि मुद्दा/मामिला र कानुनी रूपमा बचनका लागि कार्यविधि/मापदण्ड/प्रावधानहरू थप जटिल र असहज, चाहिन थाल्छ थप कागजहरू । प्रक्रियाबारे बुझ्न र कागज पुर्‍याउन सक्ने व्यक्तिहरू अलि जानेबुझेका र पढेलेखेका हुनर्ने हुन्छ, तर विडम्बना हाल युवा जमात विदेश पलायन भएको कारण अधिकांश कृषकहरू कम पढाइ लेखाइ भएका हुनुहुन्छ । प्रक्रिया नबुझ्ने र भ्रन्भटिलो कागजपत्र, सहजीकरणको कमी र अनुदान साभेदारी तथा लगानी गर्न सक्ने क्षमता आदिका कारण अनुदानको पहुँच भन्नु साँच्चुरिदै गएको छ ।

कतिपय अवस्थामा कृषकहरू कृषि फर्म/कृषक समूह/सहकारी/कम्पनी स्थापना गरी कुनै निकायसँग अनुदान पाएर व्यवसाय थप विस्तार गरेका हुन्छन्, राम्रो व्यवस्थापन हुन्छ, राम्रो उत्पादन हुन्छ, तर उत्पादनले बजार नपाएसी लगानी ठुबेको पाइएको हुन्छ वा लगाएको बाली अक्सिना/बाढी/पहिरो/रोगकीराका कारण ध्वस्त हुन्छ, त्यतिखेर राज्यले जोखिम बहन गर्दैन सक्ने वा निरन्तरताका लागि सहयोग गर्दैन सक्ने हो भने त्यसरी स्थापित फर्म/समूह/सहकारी/कम्पनी पनि ढुब्ने थिएनन् र कृषि व्यवसाय तथा व्यवसायीहरू केही सुरक्षित महसुस गर्थे ।

एक पटक अनुदान पाएको संस्था वा फर्मले काम गरेको/नगरेको जाँच गर्न, थप सहयोग र सहजीकरणका लागि सरकारी निकायले प्रभावकारी भूमिका खेल्न सकेको छैन । कान्तिपुर न्यूज पोर्टलमा प्रकाशित एक समाचारकाअनुसार, ३२ वटा संस्थाहरूले करोडौँ रूपैयाँ अनुदान पाएका थिए, तर धेरैले ती रकमलाई ठीकसँग उपयोग गरेका छैनन् । "नाम मात्रको परियोजना/कार्यक्रम", "कागजमा मात्रै बनाइएको फर्म/भवन/कोल्ड स्टोर", "भैँसी/गाई देखाउने तर वास्तविक संख्यामा फरक हुने", "अनुदान सामग्री खरीदमा मिलेमतो" । जस्ता केही भ्रष्टाचार र दुरुपयोगका घटनाहरू विभिन्न जिल्लामा भेटिएका छन्, तर त्यो भनेर सबै कर्मचारी, सरकारी निकाय र सेवा प्रदायकलाई

नै एउटै डालोमा राखी तथ्याविहीन र वास्तविकता नबुझी गालीगलौच र आक्षेप लगाउनाले अब भन्नु प्रक्रियागत जटिलता र प्रमाणका नाममा कागजका फाइलहरू थपिने निश्चित छ । कागज र फाइल मिलाउन एक सामान्य लेखपढ पनि नभएको कृषकलाई गाह्रो पर्न जान्छ र अनुदान वितरण प्रणाली भन्नु जटिल बन्न पुगेको छ ।

केन्द्र, प्रदेश, स्थानीय सरकारमार्फत् दोहोरो अनुदान वा दोहोरो सूची आदि विषयमा पनि केही अस्पष्टता भएको हो कि ? कि कुनै कृषकलाई आवश्यकता र योजनाअनुरूप अनुदान र प्राविधिक सहयोग एकै निकायले दिन सक्नुपर्ने ? नत्र कृषकले विभिन्न निकायबाट साना-साना टुक्रे अनुदान सहयोग जम्मा गरी आफ्नो आवश्यकता पूरा गर्छ । समान प्रयोजन र कामको लागि दुई पटक वा दुई ठाउँबाट अनुदान पाउनु गलत हो, तर थप विस्तार, प्रशोधन तथा व्यवस्थापन गर्नका लागि योजना र आवश्यकता अनुरूप सही अनुगमन र मूल्याङ्कन गरी हरेकस्तरबाट कृषकलाई सहयोग गर्नु अनुदानको आवश्यकता रहेको छ । एकीकृत अनुदान वितरण प्रणाली, डिजिटल माध्यमहरूको सदुपयोग, बलियो अनुगमन र मूल्यांकन, कागजपत्र भ्रन्भट किनारा लगाएर मोबाइल आवेदन, पारदर्शी र समावेशी छनोट प्रणाली, व्यवसाय स्थापना, विस्तार र निरन्तरताको लागि अनुदान व्यवस्था, व्यवसाय सञ्चालन र विस्तारको दृर्याकिंग गर्ने प्रावधान, प्राविधिक सेवादेवालाई थप चुस्त बनाउने तथा विभिन्न तहमा समन्वय र सहजीकरण आदि जस्ता सुधारात्मक प्रयासहरू गर्न सकेमा कृषिमा अनुदान सदुपयोग हुन सक्नेछ ।

नेपालको कृषि क्षेत्र परम्परागत तर अथाह सम्भावना बोकेको क्षेत्र हो । "कृषि अनुदान" सरकारले किसानलाई सहयोग गर्ने मुख्य साधन हो, तर प्रभावकारी अनुदान प्रणाली बिना कृषि क्षेत्रले अपेक्षित फड्को मार्न सक्दैन । तसर्थ, अनुदान पारदर्शी, लक्षित, पहुँचयोग्य, प्रविधि तथा लगानीमैत्री र परिणाममुखी बनाउन सके किसानको जीवनस्तर सुधार, उत्पादनमा वृद्धि र राष्ट्रिय अर्थतन्त्रमा ठुलो योगदान पुनेछ ।

(बागवानी विकास अधिकृत, कृषि विकास कार्यालय, स्याङ्जा)

ट्वाइलेट सफा गराउनुहोस्

तपाईंको सहर बुटवल तथा लुम्बिनी अंचलमा आधुनिक जापानीय मेशिनद्वारा सेफ्टी टंकी ट्वाइलेटको रिङ्ग भरिएमा १० मिनेटमा नै सफा गरिनेछ ।

- ट्वाइलेट, वाथरूम, किचन र नाली जाम भएमा हामीलाई सम्भक्तनुहोस् ।
- लोडसेडिङ्ग भएको बेलामा पनि अत्याधुनिक भ्याकुमद्वारा १० मिनेटमै सेफ्टी टंकीको रिङ्ग खाली गरिने छ ।

सम्पर्क:

सीताराम सफा सेनेटरी

सुपथ मूल्यमा काम गर्ने र गराउन हामीलाई एक चोटी सेवा गर्ने मौका दिनुहोस्

भैरहवा
९८६९७८९२७५, ९८००७६०६२२

